

Formanden: Exemplarer af Lovforslaget ville blive omdeelte.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden og sidste Behandling af: Statsrevisorernes Beretning til Rigsdagen om Statsregnskabet for Finantsaaret 1862—63.

Der var til denne Behandling intet Endringsforslag fallet.

Sagen i dens Heelhed fattes under Forhandling.

Ordføreren (Hasle): Ved den første Behandling af denne Sag fremkom der en Udtalelse af den høitærede Finantsminister, som med Hensyn til eet Punkt var mig uklar. Jeg kunde ikke ganske forstaae den, og derfor vilde jeg ikke bevare den tiebliffelig, førend jeg saae denne Udtalelse trykt i Tidenden. Desuden troer jeg, at ved den Slags Udtalelser er det rigtigt, at Ordføreren først confererer med Udvalget, førend han besvarer dem, naar det er muligt, at det kan skee. Den Udtalelse af Finantsministeren, hvorom jeg vil høre mig, angaaer Antegningspost 6 under Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet om Sædtillæg til Professor Krøyer. Den høitærede Finantsminister sagde: „Med Hensyn til Antegnelsesposten betværende Sædtillægget til Professor Krøyer maa jeg naturligtvis ligesom min Forgænger holde paa Finantsministeriets Beretningens overensstemmende med Loven af 19de Februar 1861 med Hensyn til Ansættelsen af de i Loven betegnede Gager og Lønningsdele; derimod seer jeg mig ikke istand til at kunne fastholde den Betragtning, som min ærede Formand har havt af sin Bemyndigelse i dette Tilfælde, idet jeg, naar der er tillagt Professor Krøyer et personligt Tillæg, og han ifølge Lovens klare Ord er berettiget til Sædtillæg, ikke er istand til at see, at Saadant med Rette har kunnet være nægtet ham af dette Tillæg“. Det, der var mig uklar, da jeg hørte denne Udtalelse, er den Modsetning, som der fore-

kommer mig at være mellem den første og den sidste Deel af Finantsministerens Udtalelse, thi han siger i den sidste Deel, at Grunden, hvorfor han ikke kan fastholde Nægtelsen af Sædtillægget til Professor Krøyer, er den, at Sædtillægget er bevilget i Finantsloven, men i den første Deel siger han, at han opfatter § 7 i Loven af 19de Februar 1861 ligesom sin Forgænger. Dette staaer jo i aabenbar Modstrid; derfor kunde maaskee Udvalget gjerne have forbigaaet denne Udtalelse og unbladt at bevare den, især da Spørgsmaalet i Beretningen for det følgende Finantsaar vil komme frem igjen, men det har dog troet det rigtigt at afgive en Erklæring desangaaende. I Beretningen for 1862—63. seer man, at der er blevet givet en Resolution af Finantsministeriet, saalydende: „Da det Professor Krøyer bevilgede personlige Tillæg af 500 Rbd. efter det i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget for 1862—63. Side 183 Dphlyste er af en forbigaaende Natur, skjøndes samme ikke at kunne komme i Betragtning ved Sædtillægsberegningen, og der vil da i Sædtillæg alene kunne tilkomme den Paagjældende de 210 Rbd.“ Statsrevisionen protesterede mod denne Resolution, fordi Sædtillægget var bevilget i Finantsloven, og den udtalte, „at, naar en Bevilling af en Lønning er givet ved Finantsloven, saa hjemler Bevillingen den Paagjældende en Ret, der ikke kan roffes ved en Resolution af Finantsministeriet; thi den Ret, der ved Lov af 19de Februar 1861 § 7 er givet det nævnte Ministerium til at foretage Opgjørelserne af de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd tilkommende Gager og Lønningsdele, kan kun antages at være gjældende indenfor de ved de aarlige Finantslove afsluttede Grændser, men tør paa ingen Maade komme i Strid med, hvad der udtrykkeligt er voteret ved Finantsloven.“ Denne Udtalelse af Statsrevisionen billiger Udvalget fuldkommen; derimod har den afgaaede Finantsminister ikke været enig deri; han har tværtimod erklæret, at han ikke kunde „vedkjende sig den Doctrin“, at naar en Bevilling af en Lønning er givet ved Finantsloven, Bevillingen da hjemler den Paagjældende en Ret, der ikke kan roffes ved en Resolution af Finantsministeriet. Udvalget skal ikke gaae ind